

συμφέροντα ἐνὸς Μομβρέν, καθήκον εἶχον νὰ τὰ ἐξυπηρετήσω.

Τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις ἀπήγγειλεν ἀγερώχως μὲ πρόθεσιν τινα προδήλως προκλητικὴν, ἀνυψοῦσθ ὑπερηφάνως τὴν μικρὰν χαρίεσσαν κεφαλὴν της.

— Τουτέστιν ἀνεδέχθητε σεῖς, ἀπήντησεν ὁ Ροβέρτος, νὰ ὑπερασπίζητε τὰ συμφέροντα — καὶ τίς οἶδε; — τὴν τιμὴν αὐτὴν ἴσως τῆς οἰκογενείας;

— Δικτὶ ὄχι; εἶπεν ἡ Ἑλλεν ἀταράχως.

Ὁ Ροβέρτος ἀπέθηκε βιαίως τὸν πῖλόν του ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἔλαβεν ἐν κάθισμα, ἐκάθησεν ἀντικρὺ τῆς Ἑλλεν, σταυρώσας δὲ τὰς χεῖρας καὶ ἀναζητῶν τὸ βλέμμα της:

— Ἐμπρός! εἶπεν ἄς ὁμιλήσωμεν καθαρὰ καὶ ἄς εἴμεθα εἰλικρινεῖς. Φανερόν εἶνε ὅτι γυνὴ οἶα ὑμεῖς δὲν ἔρχεται εἰς Μελέν ἀπλῶς καὶ μόνον ὅπως ὁμιλήσῃ εἰς τὸν μαρκήσιον δὲ Μομβρέν περὶ ἀσημάντων ἐκλογικῶν ὑποθέσεων... Εἶνε πρόφασις τὸ τοιοῦτο!.. Ἄλλο τι εἴχετε ν' ἀνκοινώσητε εἰς τὸν μαρκήσιον... Λοιπὸν τί; τί ἠθέλετε νὰ τοῦ εἴπητε;

— Ἡθελα...

Καὶ ἡ Ἑλλεν ἐσταμάτησε δάκνουσα ὀλίγον τὸ κάτω χεῖλος διὰ τῶν λεπτῶν, ὀξέων καὶ λευκοτάτων ὀδόντων της.

— Ἐπιμένετε νὰ μάθητε τί ἠθελα; ἠρώτησεν.

— Ἐπιμένω.

— Εἶνε δίκαιον. Ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ ἐρωτᾶτε. Εἶσθε σύζυγός μου!

Καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐξήστραψαν ὑπὸ κακεντρεχειίας.

— Μάλιστα, ἐξηκολούθησεν. Αὐτὸ ἀκριβῶς τοῦτο ἠθελα ν' ἀνακοινώσω εἰς τὸν μαρκήσιον δὲ Μομβρέν, εἰς τὸν ὁποῖον ἴσως σεῖς δὲν τὸ ἐνεπιστεύθητε.

— Ὁ πατήρ μου γινώσκει πάσας τὰς θλίψεις τῆς ζωῆς μου.

— Τὰς θλίψεις; Εὐχαριστῶ. Τὸ θλίψεις εἶνε εὐγενές. Ὁμολογῶ ὅτι ἐπερίμενα ν' ἀκούσω «τὴν αἰσχύνην!»... ὦ! μὴ στενοχωρηθῆτε. ἂν αὐτὴ ἡ λέξις σᾶς ἀνακουφίζῃ, εἰπέτε την... Ἄλλ' εἴτε εἶνε αἰσχύνη εἴτε ὄχι, ὁ γάμος μας εἶνε γεγονός... ναί, γεγονός... θέλω δὲ εἰς τὸ ἐξῆς καὶ ν' ἀναγνωρίζηται ὡς γεγονός.

— Δηλαδή;

— Δηλαδή...

Καὶ σιωπήσασα ἐμειδίασεν εἴτα μὲ τόνον φωνῆς ἀποφασιστικόν:

— Οὐδὲν ἀπλούστερον, νομίζω. Δηλαδή εἶμαι σύζυγός σας καὶ ἐβαρύνθην πλέον νὰ μὴ παρουσιάζωμαι ὡς σύζυγός σας.

Προσέβλεψε τὸν Ροβέρτον κατὰ πρόσωπον, ὡς νὰ ἤθελε νὰ βεβαιωθῇ περὶ τοῦ ἀποτελέ-

σματος, ὅπερ παρήγον οἱ λόγοι της, κατόπιν δὲ σταυρώσασα τὰς χεῖρας καὶ κλίναςα ὀπισθοῦν πρὸς τὰ ὀπίσω τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ἐρείσματος τῆς ἔδρας της, ἀνέμεινε τὴν ἀπάντησιν τοῦ κόμης.

(Ἔπεται συνέχεια).

ΔΥΟ ΕΣΠΕΡΙΔΕΣ

τῆς ἐν Ἐρμουπόλει Λέσχης «Ἑλλάδος»

(Συνεχία καὶ τέλος· ἴδε προηγούμενον φύλλον.)

Ἐσπερίς δευτέρα. — 1888

ΚΕΦΑΛΟΣ ΚΑΙ ΠΡΟΚΡΙΣ

Σκηναὶ ἐκ τῆς ἑλληνικῆς μυθολογίας.

Τὰ τεῖχη τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν ἔλαμπον καταφώτιστα ἐκ πυρσῶν, ὡς πύρινος στέφανος ἐν μέσῳ τῆς ἐλαιοφύτου τῆς Ἀττικῆς πεδιάδος. Ἄσματα γαμήλια ἐπλήρου τὸ ἀέρα. Οἱ βωμοὶ ἐξέπεμπον πρὸς τὸν οὐρανὸν τὸν καπνὸν τῆς εὐχέτιδος θυσίας, καὶ τὰ ἀνάκτορα τοῦ βασιλέως τῆς Ἀττικῆς Ἐρεχθέως, ὑφούμενα ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς θέσεως ἣν κατέχουσι σήμερον τὰ εῖρεπια τοῦ Ἐρεχθείου, ἐδέσποζον τῆς πόλεως ἐστολισμένα δι' ἀνθέων καὶ φῶτων.

Ἦτο ἡ παραμονὴ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἐμελλεν ὁ γλυκὺς Ὑμέναιος νὰ συνδέσῃ αἰωνίως τὰς δύο ἐρώσας ψυχὰς τοῦ Κεφάλου καὶ τῆς Πρόκριδος.

Ὁ Κέφαλος, προσκληθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἐρεχθέως, εἶχε δράμει ἐκεῖ ἐν σπουδῇ. Ἦτο ρωμαλέος κυνηγὸς καὶ ἡ φήμη του ὡς ἀνδρείου βασιλόπαιδος ἦτο διαδεδομένη ἐν Ἑλλάδι. Ὁ Ἐρεχθεὺς ἐνηγκαλίσθη αὐτὸν ὡς υἱόν, ὁ δὲ πατήρ του Κεφάλου, μηνύσας πρὸς τὸν Ἐρεχθέα ὅτι ἤρχετο ὅπως παραστῆ εἰς τοὺς γάμους τοῦ τέκνου του, εἶχε φθάσει εἰς τὴν Ἀττικὴν πρὸ δύο ἡδὴ ἡμερῶν ἐν πολυαρίθμῳ συνοδίᾳ. Ὁ γάμος ἐμελλε νὰ τελεσθῇ τὴν ἐπιούσαν. Ὁλόκληρος δὲ ὁ λαὸς τῆς Κεκρωπίας ἐτέλει λαμπρὰν παννυχίδα ἀναμμένων τὴν ἀνκτολὴν τῆς ἡμέρας τοῦ γάμου.

Ἐν τούτοις ἀνησυχία τις καὶ κατῆφεια ἐζωγραφεῖτο ἐπὶ τοῦ προσώπου τῶν ἑορταζόντων. Οἱ οἰωνοὶ δὲν ἦσαν αἴσιοι καὶ φήμη διέτρεχεν ὅτι πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν θηρίον πελώριον, ἐξεληθὸν ἀπὸ τὰ δάση τοῦ Πεντελικοῦ, ἐλυμαινέτο τὴν Ἀττικὴν εἶχε δὲ κατασπαράξει ἐπὶ τοῦ Ὑμηττοῦ παρὰ τὴν πηγὴν τῶν δακρῶν τῆς Ἡῶς δεκαεὶς κυνηγούς ἐξεληθόντας εἰς καταδίωξιν αὐτοῦ. Ἦτο ὄφις μακρὸς καὶ κατακίτρινος, φλόγας ἐκτοξεύων ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν, φαινόμενος ὅτε μὲν ἐδῶ ὅτε δ' ἐκεῖ, αἰφνιθίως, καὶ μά-

λιστα ἔλεγον ὅτι ἐθεάθη περιφερόμενος ὑπὸ τὰ τεῖχη τῆς πόλεως, ὀρθάνοικτον ἔχων τὸ στόμα καὶ πῦρ ἐκ τῆς γλώσσης ἐκπέμπων.

Διὰ τοῦτο αὐστηρῶς διέταξεν ὁ βασιλεὺς τοὺς φρουροὺς τῶν πυλῶν νὰ μὴ ἐξέλθῃ τις τῶν τευχῶν κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας, καὶ ὁ λαὸς τῶν Ἀθηνῶν ἦτο περιδεὴς καὶ ἐν μέσῳ τῶν παιδρῶν τοῦ γάμου θυσιαῶν ἐτελεῖτο κάπου κάπου ἐν γωνίᾳ τινὶ ἀποκρύφῳ καὶ θυσία ἱλαστήριος πρὸς τὸν ἀποτρόπαιον Δία καὶ τὴν κυνηγέτιδα Ἄρτεμιν.

Ἄλλ' ἢ φήμη αὕτη, αἱ ἡμίσειαι φράσεις, ἡ μυστηριώδης κατῆφεια εἶχε φθάσει εἰς γνώσιν τοῦ Κεφάλου. Ἐρωτήσας ἐπιτηδεῖως ἔμαθε τὴν αἰτίαν τοῦ γενικοῦ ἐκείνου φόβου. Ὁ πρὸς τὴν Πρόκριδα ἔρωσ του ὑπηγόρευσε αὐτῷ τότε παράτολμον σχέδιον.

Κατὰ τὴν νύκτα λοιπὸν τῆς παραμονῆς τῶν γάμων του, χωρὶς νὰ φανερώσῃ πρὸς τινὰ τὴν πρόθεσιν αὐτοῦ, ἐνδυθεὶς τὴν κυνηγετικὴν αὐτοῦ στολήν, ἐξώσθη τὴν θηρευτικὴν μάχαιραν, ἐφόρεσε τὴν βαρεῖαν φαρέτραν του, πλήρη βελῶν, ἔλαβε τὸ τόξον του, καὶ ἑλαφρὸς, εὐσταλής, ὠραῖος, ἀτρόμητος, ἐξῆλθε τῶν ἀνακτόρων ἐν νυκτί, διαλαθὼν τὴν προσοχὴν τῶν θεραπόντων.

Διῆλθε μικρὰν τινὰ πυλίδα ὑπὲρ τὸ ἄντρον τοῦ Πανός, καί, καταβάς εἰς τὴν πεδιάδα, διηυθύνθη δρομαίως πρὸς τὸν Ὑμηττῶν. Οἱ τέσσαρες μέλανες, πελώριοι καὶ πιστοὶ αὐτοῦ κύνες προεπορεύοντο αὐτοῦ προσεκτικοί, σείοντες τὴν δασύμαλλον οὐράν. Ἐλεγεσ ὅτι προησθάνοντο ὅτι μέγας τις κίνδυνος περιεῖρπεν ἐκεῖ που ἐν τῷ σκότει.

Ὁ ἔρωσ καὶ ὁ γάμος τῆς χαριτωμένης ἐκείνης ἀρχαίας ἐποχῆς, ἄ! ἦτο πολὺ γλυκύτερος ἢ σήμερον! Ὁ ἔραστής, ὁ νυμφίος ἐν εἶχεν ὄνειρον χρυσοῦν, νὰ θαυμάσῃ ἢ ἐρωμένη του τὸ κάλλος, τὴν ἀνδρείαν καὶ τὴν ρώμην του κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν ἡμέραν τῶν γάμων της. Καὶ ἐφαντάζετο ὁ Κεφάλος ὁποῖους γλυκεῖς παλμοὺς ἔρωτος καὶ θαυμασμοῦ ἤθελε διεγείρει ἐν τῷ στήθει τῆς Πρόκριδος ἐπανακάμπτων αἰφνιδίως νικητῆς εἰς τὰς ἀγκάλας της καὶ ρίπτων εἰς τοὺς πόδας της ἄψυχον τὸ πτώμα τοῦ θηρίου, ὅπερ ἐνέσπειρε τὸν τρόμον εἰς τὴν Ἀττικὴν. Ἄ! τῇ ἀληθείᾳ, ὁ σημερινὸς ἡμῶν πολιτισμὸς πιθανὸν νὰ ἦναι σοφός, ἀλλ' εἶναι ἀκαλλῆς καὶ μικρός, διότι στερεῖται τοιοῦτων ὠραίων ἐθίμων καὶ πόθων.

Ἄλλὰ δὲν ἐξῆλθεν ὁ Κεφάλος ἀπαρατήρητος ὅλως ἐκ τῶν ἀνακτόρων. Μαῦροί τινες ὀφθαλμοὶ νεάνιδος κατοπτειούσης ἀπὸ τινος ἀνδῆρου, ὅπισθεν τοῦ βασιλικοῦ μεγάρου, εἶδον αὐτὸν διολισθαίνοντα ἐν τῇ ὁδῷ, βαδίζοντα πρὸς τὰ τεῖχη καὶ κατασκίνοντα τὰς βαθμίδας τὰς ἀγούσας πρὸς τὴν πυλίδα ἐκείνην.

Ζοφερὰ τὸ ἦθος, ὁμοία πρὸς τὴν Νύκτα, ἦτις, καταβαίνουσα ἀθροῦδας ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, ἐξαπλοῖ ἐπὶ τοῦ κυανοῦ στερεώματος τὸν μαῦρον μανδύκν της, κατέβη ἡ ὄρχηστρίς Αὔρα μέλανα φέρουσα μανδύκν πρὸς τὸ ξυνηρον, ὅπερ ἐξετείνετο δίκην ἐξώστου ὀπισθεν τοῦ βασιλείου οἴκου, καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποῖου τὸ βλέμμα περιελάμβανεν ὅλην τὴν πρὸς βορρᾶν τῆς Ἀκροπόλεως πεδιάδα, ἣτις σήμερον μὲν καλεῖται πόλις τῶν Ἀθηνῶν, θορυβῶδες ἄθροισμα πετρῶν, ἰδεῶν, σχεδίων, αἰσθημάτων, τότε δὲ ἦτο σιωπηλὴ πεδιάς πλήρης χλόης, δένδρων καὶ τινων σπανιωτάτων βωμῶν.

Διατί στηρίζει τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τοῦ θωρακείου τοῦ ἐξώστου καί, φεύγουσα τὸ φῶς καὶ τὴν χαρὰν τῆς τελετῆς, ἐπιζητεῖ τὸ σκότος ἢ Αὔρα, ἢ προσφιλὴς δούλη, ἢ ἀχώριστος σύντροφος τῆς Πρόκριδος; Διατί βυθίζει τὸ βλέμμα εἰς τὰ κατὰμυρα βᾶθη τοῦ ἐν τῇ νυκτί βεθυθισμένου ὀρίζοντος, ὅμοια τὸ χρῶμα πρὸς τὴν καρδίαν αὐτῆς; Διατί τὸ ἀναπαλλόμενον φῶς τῶν ἐπὶ τῶν τευχῶν παρατεταγμένων πυρῶν φωτίζει ἐπὶ τῶν ὠχρῶν παρειῶν της δύο καταλειθόμενα δάκρυα;

Εἶχεν ἰδεῖ τὸν Κεφάλον ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Ἐρεχθεῶς καὶ τὸ ἀρενωπὸν κάλλος τοῦ εἰκοσιπενταετοῦς νεανίου ἔτρωσε τὴν καρδίαν τῆς δούλης. Ἐπάλαψε κατὰ τοῦ ἡσμηραὶ ὄγκουμένου ἐν τῇ καρδίᾳ της πάθους, ἐσκέφθη τὰς πρὸς αὐτὴν εὐεργεσίας τῆς Πρόκριδος, τὸ καθήκον αὐτῆς, ὡς φίλης, ὡς δούλης· ἀντέταξε πάντα ταῦτα κατὰ τοῦ πυρός, ὅπερ ἤρξατο καῖον καὶ πυρπολοῦν τὴν καρδίαν της, ἀλλὰ τὸ πῦρ ἐκεῖνο ἦτο τόσον σφοδρὸν, τόσον ἀπέραντον, ὥστε ἔκαυσε τοὺς φραγμοὺς τούτους, οὗς ἡ Αὔρα τῷ ἀντέταξεν ὡς χάρτινα τεῖχη, καὶ καταλυμαίνεται τὴν δύστηνον κόρην.

Πρὸς τινὰ ν' ἀνκοινώσῃ τὸ αἰσθημά της; Δὲν εἶχε ἄλλον εἰμὴ τὴν Πρόκριδα· ἀλλ' εἰς αὐτὴν ἦτο ἀδύνατον νὰ τὸ φανερώσῃ. Ἦτο δούλη, δὲν εἶχε κένενα ἄλλον φίλον, κένενα!

Δεκάκις ἀπεφάσισε νὰ περιμείνῃ τὸν Κεφάλον ἐν τῷ διαύλῳ τοῦ μεγάρου, νὰ τῷ εἴπῃ ὅτι τὸν ἀγαπᾷ, καὶ ἐὰν αὐτὸς τὴν ἀποκρούσῃ, ν' ἀποθάνῃ πρὸ τῶν ποδῶν του, κεντῶσα τὴν χεῖρά της διὰ δηλητηριασμένης καρρίδος, ἣν εἶχε λάθει ποτὲ παρὰ Θεσσαλῆς μαγίσσης. Ἄλλὰ δεκάκις ἀνεχαιτίσεν αὐτὴν ἢ ἐλπίς ὅτι θὰ τὸν λησμονῆσῃ.

— Ἐχω κειρὸν, ἐσκέπτετο. Ἄλλως τε, ὅταν ἡ θύρα τοῦ νυμφικοῦ θαλάμου κλεισθῇ ὀπισθεν του καὶ αἱ λευχίμονες παρθένοι ψάλωσιν ἐξωθεν τῆς θύρας τὸ ἐπιθαλάμιον, εἶμαι βεβαία ὅτι δὲν θ' ἀνθίξω εἰς τὸ θέαμα, εἰς τὸ ἄκουσμα ἐκεῖνο· θ' ἀποθάνω. Ἐχω ἀκόμη καιρὸν.

Ἄλλ' ἢ νόσος της προὔχῳρει, ἠῶξανεν, ἠγγι-

ζεν ἦδη τῆς φρενίτιδος τὰ ὄρια. Τῇ ἐφαίνετο ὅτι φάσμα τι ροδόχρουν γυναικός, κρόκινον, ἐξηνεωμένον πέπλον φερούσης, ἤρχετο ἀθουρύτως ὀπίσω τῆς, ὅπου καὶ ἂν κχτέφευγε, καὶ τῇ ἐπιθυρίζεν εἰς τὸ οὖς φράσεις ἀλλοκότους. — Εἶναι τόσον ὠρατός! τῇ ἔλεγε. Φαντάσθητι πόσον θὰ σὲ ἀγαπᾶ... Εἶσαι δούλη τῆς Πρόκριδος καὶ αὕτη σὲ περιφρονεῖ διὰ τῆς ἀγάπης τῆς, διὰ τῆς προστασίας τῆς. Οὐδεμίαν εὐγνωμοσύνην ὀφείλεις πρὸς αὐτήν. Ὁ δούλος δὲν ὀφείλει ποτὲ εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸν αὐθέντην του. Θ' ἀνεχθῆς νὰ θυσιάσης χάριν τῆς Πρόκριδος τὸν ἔρωτά σου :

Ἦκουε ταῦτα εὐκρινῶς ἡ Αὔρα ὀπισθεν τῆς, ἀλλ' ἐστρέφετο καὶ δὲν ἐβλεπε κανένα.

Κατήντησε νὰ παραληρῇ οἶονεὶ ἀπαντῶσα πρὸς τὸ φάσμα.

Εἶχον παρέλθει καὶ πολλὰ ἄλλαι νύκτες, χωρὶς ὁ Μορφεὺς νὰ ψαύσῃ τὰς βλεφαρίδας τῆς. Αἱ παρειαὶ τῆς ἐκοιλαινόντο, ἡ ὄψις τῆς ὠχρεία. Ὁ ἔρωσ τῆς ἤξανε καὶ μετ' αὐτοῦ ὁ πυρετός.

Ἡ Πρόκρις δὲν προσεῖχε πολὺ εἰς τὴν στυγνὴν ἐκείνην μελαγχολίαν τῆς δούλης. Ὅλη παραδεδομένη εἰς τὸ νὰ βλέπῃ, ν' ἀκούῃ τὸν μνηστήρ᾽ αὐτῆς, ἠγνόει τὰ πάντα. Ἦγνόει τοῦ πελωρίου ὄφεως τὴν ἐν τοῖς περιχώροις ἐμφάνισιν, ἠγνόει τὸ πῦρ τὸ ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς Αὔρας. Ἐν μόνον ἐβλεπε, τὸν ἔραστήν, τὸν μνηστήρ᾽ αὐτῆς.

Ὁ ἔρωσ ἔχει τὴν φιλαυτίαν του, σκληρὰν διὰ τοὺς ἄλλους φιλαυτίαν, ἀλλὰ συγγνωστήν, δικαίαν, ἀπαραίτητον. Ὅταν τις, ἀνανήψας ἐκ νόσου μακρὰς διατελῆ ἐν καταστάσει ἀναρρώσεως, εἶναι ὑποπτος, δύστροπος, ὀξύθυμος, ἐγωϊστής. Οἱ περὶ αὐτὸν βλέπουσιν, ὀφίστανται τοῦτο, ἀλλὰ συγχωροῦσιν. Οὕτω καὶ οἱ ἐρώντες, οἱ ἦδη μετὰ μακρὰς βασάνους χωρισμοῦ ἀρχόμενοι ν' ἀπολαύσῃ τῶν πόθων των. Εἶναι μύωπες διὰ τὰ παθήματα τῶν ἄλλων. Ἡ καρδιά των διατελεῖ ἐν ἀναρρώσει. Συγγνώμην δι' αὐτούς.

Ἐν ὁμοίᾳ πυρετώδει καταστάσει διετέλει ἡ Αὔρα καθήμενὴ ἐπὶ τοῦ ὑπαίθρου ἐξώστου, καθ' ἣν στιγμήν ὁ Κέφαλος λάθρα ἐξήρχετο ἐκ τοῦ μεγάρου. Τὸν εἶδε, τὸν ἐγνώρισεν, ἤνοιξε τὰ χεῖλη ὅπως κραυγᾶς κραυγὴν χαρᾶς ἢ ἐκπλήξεως, τίς οἶδε; Ἄλλ' ἡ φωνὴ ἔμεινεν ἐν τῷ λάρυγγι τῆς κόρης, ἥτις βλέπουσα αὐτὸν βαινόντα γοργῶς πρὸς τὰ τεῖχη ἐξέτεινεν ἀκουσίως τὴν χεῖρα πρὸς αὐτόν. Ἦτο σχεδὸν παράφρων. Ἄλλ' ὅταν τὰ βήματα τοῦ κυνηγοῦ ἐξηφανίσθησαν πρὸ τῆς κλίμακος τῆς πυλίδος, ὅταν ἡ σκιά τοῦ Κεφάλου ἐξηλείφθη ἐντὸς τῆς ἀπεράντου σκιάς τῆς ἐξοχῆς, ἡ Αὔρα σχεδὸν μνηχανικῶς, ὡσάνει διετέλει ἐν ὑπνοβασίᾳ, ἐπήδησεν ἀπὸ τοῦ ἐξώστου εἰς τὴν ὁδὸν ἐλαφρὰ, ὡς ἐπήδα ὅταν ἐχόρευε κατὰ τὰ συμπόσια τοῦ Ἐρεχθίως, καὶ, ὀρμήσασα καὶ αὐτὴ πρὸς αὐτήν ἐκείνην τὴν θυρίδα, δι' ἧς ὁ Κέφαλος ἐ-

ξῆλθεν, ἐχάθη καὶ αὐτὴ εἰς τὰ σκότη τῆς νυκτός.

Καὶ πάντοτε τὸ ἀπαίσιον ἐκεῖνο φάσμα τῆς κροκοπέπλου γυναικός ὄθει αὐτὴν πρὸς τὰ ἔμπρὸς ψιθυρίζον καὶ καγχάζον εἰς τὸ οὖς τῆς... Τρέξε, τρέξε, γρήγορα!

Τὸ σκότος κατέπτε τὰ βήματά των.

ΣΤ'

Ἡ αὐγὴ ἦδη ὑπέφωσκεν ἀπὸ τοῦ Ἰμηττοῦ ὅτε, κατάκοπος ἐκ τῶν ἑορτῶν, τῶν ἀσμάτων καὶ τῆς ἀγρυπνίας, ἡ Πρόκρις ἀπεχώρει ἦδη εἰς τὸν θάλαμόν τῆς, ἀφοῦ πρῶτον προσελθοῦσα παρὰ τῷ βασιλεῖ ἐξεπλήρωσε χρέος ἱερὸν καὶ προσφιλέ.

— Πάτερ μου, εἶχεν εἰπεῖ πρὸς τὸν Ἐρεχθία, ἡ ἐπαύριον εἶναι ἡ ἡμέρα τῶν γάμων μου. Ἐπιθυμῶ κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην, καθ' ἣν φεύγω μακρὰν ἀπὸ σοῦ ὅπως μεταβῶ εἰς τὸν ἐν Θεσσαλίᾳ οἶκον τοῦ συζύγου μου, νὰ ἐκπληρώσω χρέος ἱερὸν καὶ προσφιλέ πρὸς τὴν Αὔραν, τὴν ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας μου ἀγαπητὴν μου σύντροφον καὶ φίλην. Καλέ μου πάτερ, ἀπόδος τὴν ἐλευθερίαν εἰς αὐτήν καὶ ἄφες νὰ τὴν λάβω μαζὶ μου εἰς τὰ βασίλεια τοῦ συζύγου μου. Τῇ τὸ ὑπεσχέθη.

— Ἀγαπητὴ μου Πρόκρις, εἶπεν ὁ βασιλεὺς ἀσπαζόμενος τὸ μέτωπον τῆς θυγατρὸς του, ἡ Αὔρα εἶναι ἐλευθέρη ὡς ὁ ἀήρ τοῦ ὁποίου φέρει τὸ ὄνομα. Λάβε τὴν καὶ ἔσο εὐτυχής.

Καὶ ἀπεσύρθη ὅλη χαρὰ ἡ Πρόκρις ἵνα κοιμηθῆ εἰς τὸν θάλαμόν τῆς ἐκείνον, ὃν τῇ ἐπαύριον ἔμελλε νὰ ἐγκαταλείψῃ διὰ παντός...

Ἡ ἡμέρα εἶχεν ἦδη προχωρήσει, ὁ ἥλιος εἶχεν ἀνατείλει πρὸ τινῶν ὠρῶν καυστικός καὶ πνοῆ ἀέρος δὲν ἔσειε τὰ φύλλα. Ἡ Πρόκρις ἐκοιμάτο εἰσέτι ἐν τῇ λευκῇ νυκτερινῇ περιβολῇ τῆς ἡμιάνοικτα ἔχουσα τὰ χεῖλη ἐφ' ὧν γλυκὺ ἐπλανᾶτο μειδιάμα ἐκίνει δὲ τὸ στήθος τῆς ἐνίοτε στεναγμὸς ἐλαφρὸς τερπνοῦ ὄνειρου.

Αἰφνης ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θαλάμου, ἄγνωστον πῶς, ἐκ τοῦ ἀέρος, ἐκ τοῦ μηδενός, ἐπεφάνη γραῖα γυνή. Παράδοξον! Ἡ γυνὴ αὕτη ἦτο ἡ Μύρρα, ἡ γραῖα ἐκείνη δούλη τῆς Πρόκριδος, ἣν ἔδομεν ἐν τῇ παρὰ τὸν Ἰμηττὸν κοιλάδι Πόθεν εἰσῆλθε καὶ τί ἤρχετο νὰ κάμῃ εἰς τὸν θάλαμον; Ἦτο ἄρα γε ἡ Μύρρα ἡ ἀληθής, ἡ μήπως θεὰ τις ζηλοτυπίαν καὶ ἐκδίκησιν πνέουσα, ἔλαβε τῆς ἀγαθῆς γραίας τὴν μορφήν ὅπως ἀποπλανήσῃ τὴν κόρην;

Ἡ γραῖα ἔστη ὀρθία παρὰ τὴν κλίνην τῆς νεάνιδος, ἠτένισεν αὐτὴν κοιμωμένην, καὶ σαρδόνιον μειδιάμα ἐθάθυσε καὶ συνεσώρευσε τὰς ρυτίδας τοῦ προσώπου τῆς. Δὲν εἶπε τίποτε· ἀλλ' ἐφαίνετο ὡς νὰ ἔλεγε καθ' ἑαυτήν :

— Ἀ! Σὺ λοιπὸν εἶσαι ἐκείνη; Σὺ τολμᾶς

νὰ μεῦ ἀφαιρέσης τὴν εὐδαιμονίαν μου, ἄφρον παιδίσκη; "Α! Τώρα ὅμως ἤλθε καὶ εἰς ἐμέ ἡ σειρά, καὶ σὲ κρατῶ εἰς τὰς χεῖράς μου.

"Ἐτείνε τὴν χεῖρα ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τῆς νεανίδος, καὶ ἡ Πρόκρις, ἀφείσα βαθὺν στεναγμὸν, ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς.

Παραχρῆμα καὶ αὐτοστιγμὴ τὸ μεῖδιμα ἐξηλείφθη ἀπὸ τῶν χειλέων τῆς γραίας, ἤρξατο δὲ αὕτη νὰ κλαίῃ καταπνίγουσα τοὺς λυγμούς τοῦ κλαυθμοῦ τῆς.

— Μύρρα! εἶπεν ἡ Πρόκρις ἡμιανεγερθεῖσα, διατί κλαίεις; Συνέβη δυστύχημα εἰς τὸν Κέφαλον; Λέγε ταχέως.

— "Ὅχι, καλὴ μου κόρη, εἶπεν ἡ γραία ἀπομάσσουσα τὰ δάκρυά της. Δὲν συνέβη τίποτε.

— Κάτι μοῦ κρύπτεις, Μύρρα. Ὅμιλει, πρὸς θεῶν, διατί κλαίεις; Διατί σιωπᾷς;

— Δυστυχῆς κόρη! εἶπεν ἡ γραία μετὰ οἴκτου καὶ στοργῆς ἀτενίζουσα τὴν Πρόκριδα.

— Ἀλλὰ τί ἔχεις λοιπόν; εἶπεν αὕτη συλλαμβάνουσα διὰ τῶν δύο χυτῶν της χειρῶν τοὺς λιποσάρκους βραχίονας τῆς γραίας.

— Πρόκρις, ὁ μνηστήρ σου δὲν σὲ ἀγαπᾷ. Ὁ μνηστήρ σου σὲ ἀπατᾷ. Ὁ Κέφαλος ἀγαπᾷ ἄλλην γυναῖκα καὶ κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἡ ἀντεράστριά σου εὐρίσκειται εἰς τὰς ἀγκάλας του.

— Ψεύδῃσαι, ἀνέκραξεν ἡ Πρόκρις κάτωχρος ὡς ἄνθρωπος, ὅστις ἐξυπνήσας ἐξ ὄνειρου τερπνοῦ εἰς φρικτὴν πραγματικότητα, ἐπιθυμεῖ νὰ πιστεῖται ἀκόμη ὅτι δὲν ἦτο ὄνειρον ἢ ἐν μιᾷ στιγμῇ ἀποπτᾶσα εὐδαιμονία του ἐκείνη. — Ψεύδῃσαι, σοὶ λέγω, ἢ ἀπατᾶσαι. Εἶναι τόσο ἀδύνατον, ὅσον θὰ ἦτο φρικτὸν αὐτὸ τὸ ὅποιον μοὶ λέγεις.

— Εἶθε νὰ ἦτο ψευδές, εἶπεν ἡ γραία φέρουσα τὸ ρινόμακτρον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. Ναί, ἔχεις δίκαιον, Πρόκρις, ἡσύχασον, ἦτο ψευδές. Ἐγὼ πταίω ἢ ἀπερίσκεπτος, ἐλθούσα ἐδῶ νὰ σὲ λυπήσω. Λησμόνησον ὅτι σοὶ εἶπον καὶ ἐγέρθητι νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸ λουτρόν, διότι πλησιάζει ἡ ὥρα τοῦ γάμου σου.

— "Α! Μύρρα, διατί με βαρσανίζεις οὕτω; εἶπεν ἡ Πρόκρις τί κακὸν σοὶ ἔκαμα; Δὲν σ' ἐγνώριζα τόσο σκληρὰν!

— Μὲ κάμνει τοιαύτην ἡ δυστυχία σου, προσφιλέ μου κόρη. Θέλω νὰ σοῦ μετριάσω τὴν φρικτὴν ὀδύνην, ἥτις σὲ περιμένει, ὅταν ἴδῃς ὅτι ὁ μνηστήρ, ὁ ἐραστής σου, ὅστις ἔχει σήμερον κυριεύσει ὅλης τῆς καρδίας, ὅλης τῆς ζωῆς σου, ἀνακιδῶς, ἀσπλαγχνῶς σὲ ἐπρόδωκε. Δὲν με πιστεύεις; Ἐγέρθητι λοιπόν καὶ ζήτησον αὐτὸν εἰς τὰ βασίλεια, εἰς ὅλην τὴν πόλιν· δὲν θὰ τὸν εὔρῃς. Ἐφυγε διὰ νυκτός, κρυφίως, ἀπάγων τὴν ἐρωμένην του καὶ ἀντίζηλόν σου.

— Καὶ ποῖα εἶναι αὕτη, εἰπέ ποῖα εἶναι, σὲ διατάττω, εἰπέ γρήγορα! ἀνέκραξε διὰ φωνῆς

τρεμούσης, κατάλευκα ἔχουσα τὰ χεῖλη ἡ δύστηνος νύμφη.

— Ἐὰν ἀναζητήσης πανταχοῦ τῶν ἀνακτόρων, πανταχοῦ τῆς πόλεως, οὐδαμοῦ θὰ εὔρῃς τὴν Αὔραν, τὴν ὠραίαν δούλην σου, εἶπεν ἡ Μύρρα.

— Καὶ σύ, σύ πῶς γνωρίζεις ὅτι αὐτὸς ἀπήγαγεν ἐκείνην; ἠρώτησεν ἡ Πρόκρις στηριξασα ἐπὶ τῆς τελευταίας ταύτης ἐρωτήσεώς της ὅλην τὴν ἀπομένουσαν ἀμφιβολίαν της, δηλαδὴ ὅλην τὴν ζωὴν της, διότι κατὰ τὴν φρικτὴν ἐκείνην στιγμὴν ἡ ζωὴ της διλόκληρος ἐστηριζέτο ἐπὶ μιᾶς καὶ μόνῃς ἐλπίδος, ὅτι ἡ Μύρρα ἐπλανᾶτο.

— Τοὺς εἶδον ἐγὼ ἡ ἴδια, εἶπεν ἡ Μύρρα, δάκνουσα τὸ ρινόμακτρον ἵνα καταπνίξῃ τοὺς λυγμούς της βέβαια. Ἐφυγον ἐκ τῆς πυλίδος τῶν τειχῶν τῆς συγκοινωνούσης πρὸς τοῦ Πανὸς τὸ σπήλαιον, καὶ τοὺς ἤκουσα λέγοντας ὅτι εἰς τὴν συστάδα τῶν θάμνων, ἔνθα ἡ Πηγὴ τῶν δακρύων τῆς Ἥους, ἐκεῖ θὰ καταφύγῃ προσωρινῶς ἵνα κρυβῶσι. Πρόκρις, μὴ κλαίγῃς, κόρη μου· θάρρος! Λησμόνησον τὸν ἄθλιον ἀπατεῶνα. Εἶναι ἀνάξιός τοῦ ἐρωτός σου!

— ὦ Μύρρα, ἐὰν ἤξευρες τί σπαραγμὸς διαμελιζει τὰ στήθη μου! Θέλω νὰ τὸν ἴδω, θέλω νὰ τοὺς συλλάβω ἐγὼ ἡ ἴδια, εἶπεν ἡ Πρόκρις ζητοῦσα νὰ ἐνδυθῇ μόνη. Γρήγορα, τὴν ἐσθῆτά μου, τὸν πέτασόν μου. ὦ εἶναι ἀδύνατον, ἀδύνατον νὰ ἦτο κίβδηλος ἡ καρδιά ἐκείνη!

— Ποῦ σπεύδεις; τί ζητεῖς νὰ πράξῃς; εἶπεν ἡ Μύρρα κρατοῦσα τὴν Πρόκριδα ἀπὸ τῆς χειρός. Νὰ ἐξέλθῃς τῆς πόλεως ἐν πλήρει ἡμέρᾳ εἰς τοιαύτην κατάστασιν; "Α! Πρόκρις, ἀπώλεσας λοιπόν τὸ λογικόν; Ἀλλὰ θὰ σὲ ἴδουν, κόρη μου, θὰ τρέξουν κατόπι σου, θὰ γίνῃ θόρυβος, καὶ οἱ δραπετεύσαντες ἐρασταὶ θὰ κρυβῶσι καὶ δὲν θὰ τοὺς ἀνεύρῃς ποτέ.

— Ἐχεις δίκαιον, ἀπώλεσα τὸ λογικόν. Μία στιγμὴ μοῦ ἀνέτρεψε τὸν βίον μου. Τί τοὺς ἐπταῖσα, Μύρρα, τί τοὺς ἐπταῖσα! Ἡ Αὔρα νὰ με προδώσῃ ἢ ἀχάριστος, ἐμὲ ἦτις τῇ ἐχάρισα τὴν ἐλευθερίαν σήμερον! Εἶναι φρικτόν, εἶναι ἀπίστευτον! Μύρρα, πρᾶξον ὅτι θέλεις· ἀλλὰ διὰ πάσης θυσίας θέλω νὰ πεισθῶ, θέλω νὰ τοὺς κατασκοπεύσω. Μ' ἔννοεῖς;

— Θὰ σ' ἐνδύσω ἀνδρικὸν χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, Πρόκρις, καὶ θὰ διέλθῃς ὡς θεράπων τὰ ἀνάκτορα καὶ τὰ τεῖχη. Ἐλθέ μετ' ἐμοῦ.

Μετ' ὀλίγον ἡ γραία θεράπεινα, ἀκολουθουμένη ὑπὸ θεράποντος ἐφήβου, ραδιπὸν ἀνάστημα ἔχοντος καὶ φέροντος σκιάδιον πλατύγυρον, ἐξήρχετο τῶν τειχῶν τῆς πόλεως ἐκ τῆς πυλίδος. Κατελθούσαι δὲ διὰ τοῦ σπηλαιοῦ τοῦ Πανὸς πρὸς τὴν πεδιάδα διητυθῆσαν δρομαίως πρὸς τὴν γνωστὴν κοιλάδα τοῦ Ὑμηττοῦ. Ὁ δρόμος τῶν εἶχε τὸ παράδοξον, ὅτι προηγεῖτο μὲν ὁ κομψὸς θεράπων, ἀλλὰ τὰ βήματα τῆς γραίας

ἐφαίνοντο μᾶλλον βήματα νέας γυναικός. Ἦτο ἄρα γε Μύρρα ἢ ἄληθής:

Ζ'

Ἐνῷ ἡ Πρόκρις, φέρουσα τὴν ἔχιδναν τῆς ζηλοτυπίας ἐν τῷ στήθει, ᾤδευε σχεδὸν φρενόληπτος πρὸς τὴν κοιλάδα, ἐκ τοῦ ἐτέρωθεν σημείου τοῦ ὀρίζοντος κέκοπιακῶς, ἐξηνητημένος ἐκ τοῦ κόπου ὑπὸ τὸν καυστικὸν ἥλιον ἡμέρας φλογεράς ὁ Κέφαλος ἐπανήρχειτο ἄπρακτος πρὸς τὴν αὐτὴν τοῦ Ὑμηττοῦ κοιλάδα. Εἶχε διανύσει ὀδοπορίαν μακρὰν ἀπὸ τῆς νυκτός ἀναζητῶν εἰς μάτην τὸ θηρίον ἐν τοῖς πέριξ ὄρυμοις χωρὶς ν' ἀναπαυθῆ, χωρὶς νὰ πῆ μίαν κἂν σταγόνα ὕδατος. Διὰ τοῦτο ἔσπευδε νὰ φθάσῃ πρὸς τὴν συστάδα τῶν θάμνων, ἵνα δροσισθῆ ἐκ τῆς πηγῆς τῶν δακρύων τῆς Ἡοῦς, ὑπὸ τὴν ἀμφιλαφῆ σκιὰν τῆς πλατάνου, ἣτις ἐστέγαζε τὸ σκιερὸν ἐκεῖνο μέλαθρον. Οἱ κύνες του ἔχοντες κρεμαμένην τὴν γλῶσσαν ἐκ τοῦ κόπου, ἤσθμαινον ἀπηυδακότες· ἐνστικτικῶς δὲ ᾤδευον καὶ οὗτοι πρὸς τὴν συστάδα ἐκείνην τῶν θάμνων.

Ἐφθασε τέλος εἰς αὐτὴν ὁ Κέφαλος, καί, διανοίξας τοὺς δασυφύλλους κλάδους, εἰσῆλθεν εἰς τὸ μέλαθρον· ρίψας δὲ φαρέτραν καὶ τόξον, ἐκάθισε περικεκυκλωμένος ὑπὸ τῶν κυνῶν του παρὰ τὸ καλαρύζον ὕδωρ τῆς Ἡοῦς, ἐκ τοῦ ὁποῦ καὶ οἱ τέσσαρες κύνες ἔπινον ἤδη ἀπλήστως.

Ἐξήγαγεν ἐκ τῆς θηρευτικῆς του πῆρας δερματίνην κύαθον, ἣν ἐπλήρωσεν ὕδατος, καὶ πιών κατ' ἐπανάληψιν, ἤνοιξε τὸν χιτῶνά του πρὸς τὸ στήθος ὅπως δροσισθῆ· ἀλλ' ἡ ἀτμόσφαιρα ἦτο διάθερμος· οὐδεμίαν πνοὴν ἀέρος ἔσειεν οὐδὲ κἂν τὸ ἐλαφρότερον φύλλον.

Ἐν τούτοις ἡ Πρόκρις ἀσθμαίνουσα ἔφθασε πρὸς τὴν πυκνὴν συστάδα τῶν θάμνων. Πῦρ κατέκαιε τὰ στήθη της, διότι οἱ ὀφθαλμοὶ της ἀνητηνάκλων τὰς ἐσωτερικὰς αὐτοῦ ἀναλαμπάς. Πλησιάσασα κατὰ τι, ἐλαφρὰ ὡς σκιά, ἔκυψε καὶ ἠκροάσθη κατὰ πρῶτον, ἐνῷ οἱ παλμοὶ τῆς ζηλοτυπίας καὶ τοῦ ἔρωτος ἐσφρηγιάτου ἀλγεινῶς ἐκ τῶν ἔνδον τὸ στήθος της. Ἠκροάτο.

Ἡ θερμότης τοῦ ἡλίου ἦτο φλογερά.

— Ἐλθέ, γλυκεῖά μου αὔρα, εἶπεν ἐντὸς τῆς συστάδος τῶν θάμνων ἱκετευτικῶς καὶ μετὰ πόθου ὁ Κέφαλος, ἐλθέ εἰς τὰ καίοντα στήθη μου.

Ἡ Πρόκρις ἔκλεισε τὰ ὄμματα καὶ ἔφερε τὰς δύο της χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους της. Ἐνόμισεν ὅτι μάχηρα ἐστοματωμένη, πεπυρακτωμένη, ἀπέραντος διῆλθεν ὀλόκληρος διὰ τῆς καρδίας της! Ἦτο λοιπὸν ἀληθής ὁ λόγος τῆς Μύρρας!

Πῶς δὲν ἀνεκραύγασε; πῶς δὲν ἔπεσεν ἀναισθητός; πῶς δὲν ἐκεραυνωβολήθη ὑπὸ τοῦ

ἀκούσματος ἐκείνου; Ὑπάρχουσι τοιαῦτα ἐν τῇ ζωῇ ἀνεξήγητα θαύματα.

Προέβη προσωτέρω, εἰσήγαγε τὴν κεφαλὴν διὰ μέσου τῶν φύλλων καὶ εἶδεν.

Εἶδε τὸν Κέφαλον μόνον παρὰ τὴν πηγὴν ἀπηυδακότες, ἀνοικτὰ ἔχοντα τὰ στήθη, καθίδρον, ἀναζητοῦντα μίαν πνοὴν ἀέρος ἵνα δροσίση τὰ στήθη του.

Ἡ αὔρα ἦν ἐκάλει ἦτο ἢ ἐλλείπουσα τοῦ ἀέρος πνοῆ.

Κατένόησε τότε τὴν πλάνην της, ἐστράφη περὶ ἑαυτὴν ἦτο μόνη.

Ἡ γραῖα εἶχε γίνεαι ἄφαντος.

Τῇ ἐφάνη τότε ὅτι τὰ πάντα ἦσαν ὄνειρον φρικώδες, ἐφιάλτης φοβερός, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ἐξηγείριτο εἰς τὴν ἀλήθειαν, καὶ ὅτι ἡ Μύρρα ἦτο ὄν τι καταχθόνιον λαβὼν τῆς γραίας θεραπείνης τὴν μορφήν.

— Ἠλπίζον νὰ φέρωμεν καλὸν θήραμα εἰς τὴν καλὴν μου Πρόκριδα σήμερον, πτωχὲ Κέρβερε, ὡς δῶρον ἀπροσδόκητον τοῦ γάμου, εἶπεν ὁ Κέφαλος πρὸς τὸν ἕνα τῶν κυνῶν του. Ἄλλ' εἰς μάτην! Θὰ ἐπιστρέψω μὲ κενὰς τὰς χεῖρας καὶ τὸν σάκκον μου.

Ἡ κόρη δὲν ἠδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ τὴν χαρὰν της. Κατὰ τὴν στιγμὴν ὅμως ἐκείνην συνέβη τι τρομερὸν, ἀλλόκοτον, ἀπίστευτον.

Με στήθος ἀνσχιρτῶν ἐκ τῆς χαρᾶς ἐξαλλοῦς ἐξ ἔρωτος καὶ μετανόιας, ἡ Πρόκρις ἀφῆκε κραυγὴν καὶ διέσχισε βιαίως τὸ φύλλωμα ἵνα ριφθῆ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πιστοῦ της ἔραστοῦ ἀδίκως συκοφαντηθέντος.

— Ἄ! συγγνώμη, ἀνέκραξε, συγγνώμη, καλέ μου Κέφαλε!

Ἄλλ' ἐκείνη ἡ κραυγὴ, ἐκεῖνος ὁ θροῦς τῶν διασχιζομένων κλάδων ἔφθασεν εἰς τὸ οὖς τοῦ Κεφάλου ὡς συριγμὸς ἀποτροπαίου τινὸς ὄφως, ὁ δὲ γυμνὸς βραχίον τῆς νεάνιδος, ὁ εἰσδύσας μετὰ τῶν κλώνων ἵνα τοὺς ἀνοιξῆ. ἐφάνη εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Κεφάλου ὡς ὁ ἀναζητούμενος κίτρινος ὄφις, εἰσορμῶν κατ' αὐτοῦ ὅπως τὸν κατασπαράξῃ.

— Ἄ! ἐσκέφθη ὁ Κέφαλος, σ' εὐρίσκω τέλος πάντων!

Καὶ ἐν ἀστραπιαίᾳ στιγμῇ ἤρπασε τὸ τόξον του, ὁ δὲ σίδηρος συρίζας ἀπκισίως ἐνεπήχθη βαθείως εἰς τὴν καρδίαν τῆς κόρης.

Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν διανοιγέντων ἐξ ἄλλου μέρους τῶν κλάδων, προέκυψεν ἐκείθεν ἡ ὠχρὰ καὶ ἀπλανεῖς ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς κεφαλὴ τῆς ὄρχηστρίδος Αὔρας.

Ἐπεσεν ἡ Πρόκρις εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ μνηστῆρός της παράφρονος σχεδὸν ἐκ τῆς ἀπελπισίας, ἔχουσα εἰσέτι τὸ μειδιάμα τῆς χαρᾶς της εἰς τὸ πρόσωπον.

— Κέφαλε! ἐπρόφθασε νὰ εἴπῃ μόνον.

Καὶ τὴν ψυχὴν τῆς τὴν παρθενηκὴν, ἀπο-
πᾶσαν τῶν χειλέων τῆς, ἐδέχθησαν ἐν ὑστάτῳ
σπαρρακτικῷ ἀσπασμῷ τοῦ ἔραστού τῆς τὰ χεῖλη.
Καὶ οὕτως ἐτελείτο ἡ βουλή τῆς Ἡοῦς.

H'

Ὅταν ὁ Κέφαλος, κρητῶν μόνος αὐτὸς εἰς
τὰς ἀγκάλας τοῦ τῷ ἀψυχον τῆς Πρόκριδος
σῶμα, τὸ μόνον πρᾶγμα, ὅπερ τῷ ἀπέμεινε
ἐκ τοῦ κόσμου τοῦ ἔρωτος καὶ τῶν ὀνείρων του,
ἵνα τὸ μεταφέρῃ εἰς τὴν πόλιν, διῆλθε διὰ τοῦ
κρημνοῦ ἐκείνου τῶν Ἐριννύων, ἐξ οὗ ἄλλοτε ἡ
Αὔρα ἔδρεψε τὰ ἄνθη τῆς, ἔκυψεν ἐπ' αὐτοῦ
μηχανικῶς, τίς οἶδεν; ἴσως ὅπως ἐξιλεώσῃ
τὰς καταχθονίους θεὰς διὰ τὸν φόνον ὃν ἔκων
διέπραξεν.

Ἄλλὰ τότε εἶδεν εἰς τὸ βάθος τοῦ κρημνοῦ
νεάνιδα νεκράν, στέφανον ἀνθέων φέρουσαν ἐπὶ
τῆς κεφαλῆς τῆς.

Ἡ δύστηνος Αὔρα περιπλανωμένη καθ' ὅλην
τὴν νύκτα ἐν καταστάσει πυρετοῦ νευρικοῦ καὶ
ἐπὶ τέλους ἰδοῦσα τὸν θάνατον τῆς Πρόκριδος
ὄρμησεν ὅπως παράφρων ἐπὶ τὸν κρημνὸν τῶν
Ἐριννύων· ἐκεῖ δέ, νέα δρέψασα ἄνθη καὶ στέ-
ψασα δι' αὐτῶν τὴν κεφαλὴν τῆς, δὲν ἠδυνήθη
ν' ἀνθέξῃ εἰς τὴν ἔλξιν τοῦ βαράθρου ἐκείνου,
ὅπερ τῇ ἐφάνη ὅτι ἤνοιγεν αὐτῇ λυσιπυλον ἀγκά-
λην. Ἐστεμμένη κατεκρημνίσθη εἰς τὸ βά-
ραθρον.

Ἡ Πρόκρις δὲν ἦτο πλέον ἐκεῖ ἵνα τὴν ἐμ-
ποδίσῃ πάλιν.

Τοιοῦτος ὑπῆρξεν ὁ γάμος τοῦ Κεφάλου καὶ
τῆς Πρόκριδος.

ΙΩΑΝΝΗΣ Γ. ΦΡΑΓΚΙΑΣ.

ΤΟΙΣ ΠΟΙΗΤΑΙΣ

Ἐν τοῖς τελευταῖον ἐκδοθεῖσιν ἀπομνημονεύ-
μασιν αὐτοῦ ὁ ἀκαδημαϊκὸς Ἐρνέστος Λεγκου-
βὲ διηγεῖται συνέντευξιν, ἣν νέος ἔσχε πρὸς τὸν
ποιητὴν Καζιμίρ Δελαβίνι, πρὸς ὃν εἶχεν ἀπο-
στείλει πρὸς ἀνάγνωσιν τοὺς πρώτους στίχους
του. Ἡ ἀφήγησις τοῦ Γάλλου συγγραφέως εἶνε
λίαν χαρακτηριστικὴ, περιέχει δ' ἀληθείας καὶ
συμβουλὰς ἀξίας ν' ἀναγραφῶσι χάριν τῶν ποι-
ητῶν.

Ἄ'Ανέγνωσα, εἶπεν ὁ Δελαβίνι, τοὺς στίχους
σου καὶ ἤρα εἰς αὐτοὺς πολλὰ πλεονεκτήμα-
τα· ἀλλὰ πρὶν συνομιλήσωμεν περὶ αὐτῶν, ἐπί-
τρεψόν μοι μίαν ἐρώτησιν πολὺ πεζήν: Ἐχεις
τὰ μέσα τοῦ ζῆν;

— Ὁ κηδεμῶν μου μοι εἶπεν ὅτι θὰ ἔχω

περιουσίαν ὄχι μὲν μεγάλην, ἀλλ' ἐπιτρέπου-
σαν ἄνετον βίον.

— Τότε ἄς ἐξετάσωμεν τὰ ποιήματά σου.

Καὶ ἐπειδὴ τὸ βλέμμα μου ἐξέφραζεν ἐκ-
πληξιν,

— Ἡ ἐρώτησις μου σοῦ ἐφάνη ὀλίγον παρά-
δοξος, μοι εἶπε γελῶν. Θὰ σοῦ ἐξηγήσω ἀμέσως
τὸ πρᾶγμα. Διεῖδα εἰς τοὺς στίχους σου εὐχέ-
ρειαν περὶ τὸ στιχουργεῖν, προσόντα ἄλλα ἀξι-
όλογα, καὶ ἐνιαχοῦ κχι πρωτοτυπίαν ἐκφράσεως
σπανίαν. Ἀλλὰ ἀπὸ τούτων μέχρι τοῦ ἀλη-
θοῦς ποιητικοῦ δαιμονίου, ὅπερ δύναται νὰ δη-
μιουργήσῃ στάδιον εἰς τὸν κατέχοντα αὐτό,
ὑπάρχει μεγάλη ἀπόστασις. Ἐγὼ δὲ ἤθελον
ἀποτρέψῃ πάντοτε οἰονδήποτε νέον ἀπὸ τοῦ νὰ
ζητήσῃ πορισμὸν τοῦ βίου διὰ τῆς ποιήσεως,
παρεκτός ἐάν ἔχη καταφανῶς ἐμφυτον κλίσιν
καὶ ἀναμφισβήτητον ἤδη ὑπεροχὴν. Εἶμπορεῖ
νὰ ζῆ τις ἵνα στιχουργῇ, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ
στιχουργῇ διὰ νὰ ζήσῃ. Τώρα ὁμως ὅτε εἶμαι
ἡσυχος ὡς πρὸς σέ καὶ ἔχω ἀναπαυμένην τὴν
συνείδητίμ μου, ἄς ἀναγνώσωμεν τὰ ποιήμα-
τά σου.

Ἡ ἀνάγνωσις διήρκεσεν ἡμίσειαν ὥραν, ἐκ
τῆς ἡμιώρου δ' αὐτῆς συνδιαλέξεως ἐδιδάχθη
περισσότερα ἢ ἀπὸ ὅλα τὰ βιβλία τῆς Καλο-
λογίας. Ἦτο κριτικὴ ζῶσα ἡ συζήτησις ἡμῶν.
Μὲ ἔκαμε νὰ γνωρίσω χειροπιαστά ὅλα μου τὰ
λάθη, μοι κατέδειξεν ὅλα τὰ ἀσθενῆ μέρη, καὶ
μοι ἐσημείωσεν συγχρόνως πᾶν ὅ,τι ἠδύνατο νὰ
φανῇ ὡς ἐνθαρρυντικὸν διὰ τὸ μέλλον. Τῆς ἀνα-
γνώσεως περατωθείσης, μοι εἶπε:

— Ἀγαπητόν μοι τέκνον, μένω ἐνταῦθα κα-
τὰ πᾶσαν Κυριακὴν δι' ὅλης τῆς πρωίας. Ἐρ-
χου νὰ με βλέπῃς, ὡσάκις θέλεις. Φέρε μου ὅ,τι
ἔχεις γράψῃ ἢ μὴ μοῦ φέρεις τίποτε, ὅπως προ-
τιμᾶς. Ἐάν φέρῃς κανέν ποιῆμα, θὰ ἀναγινώ-
σκωμεν ἁμοῦ τοὺς στίχους σου, καὶ ἐνίοτε καὶ
ἰδικούς μου. Θὰ ἐκδικήσῃς διὰ τὰς ἐπικρίσεις
μου, σχολιάζων καὶ σὺ τοὺς ἰδικούς μου στίχους,
προσέθηκε γελῶν. Λοιπόν, καλὴν ἀντάμωσιν.

Ἐξῆλθα συγκεκνημένος, πεφωτισμένος, αἰ-
σθανόμενος συνεχομένην τὴν καρδίαν καὶ τὸ
πνεῦμά μου...

Μετά τινος ἐβδομάδας ἔφερα πρὸς αὐτὸν με-
γάλην ᾠδὴν ἐπιγραφομένην Ἡμεγαλοφυία καὶ
φέρουσαν ἐπὶ κεφαλῆς: *Τῷ Καζιμίρ Δελαβίνι*.

Μόλις ἦνοιξε τὸν χάρτην:—Ὡ! ὦ! μοι εἶπε,
ἰδοὺ ἐν χονδρὸν σφάλμα εἰς τὴν ἀρχὴν.

— Ποῖον σφάλμα;

— Ἡ ἀφιέρωσις. Ἀγαπητόν μου τέκνον, δὲν
ἔχω καμμίαν ἀμφιβολίαν περὶ τῆς εὐκρινείας
σου. Βεβαίως σὺ μετὰ πλήρους καλῆς πίστεως
ἔγραψες τὴν μίαν παρὰ τὴν ἄλλην τὰς λέξεις
μεγαλοφυία καὶ τὸ ὄνομά μου. Ἀλλὰ τοῦτο
δηλοῖ, προσέθηκεν εὐθύμως, ὅτι δὲν ἔχεις ἀκόμη